

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga sådan anordning, att beväringssynglingar, som icke hafva nöjaktiga kunskaper i rätt- och välskrifning samt räkning, måtte beredas tillfälle att minst 2 timmar dagligen under den på exercisplatsen bestämda öfningstiden erhålla kostnadsfri undervisning i nämnda ämnen.

Stockholm den 28 januari 1893.

G. W. Svensson
från Jönköpings län.

N:o 185.

Af herr C. W. Collander, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till ändringar i gällande patentlag i syfte att obehöriga patentbeteckningar måtte förhindras m. m.

Svenska Uppfinnareföreningen, som utöfvar en för industriens utveckling synnerligen betydelsefull och gagnande verksamhet, har uti en skrifvelse till undertecknad framhållit behovet af att uti gällande kongl. förordning angående patent få införda lämpliga stadganden i syfte så väl att förhindra obehöriga patentbeteckningar som ock, för lättare kontroll härå, att, när behöriga patentbeteckningar å varor anbringas, detta må ske på ett sätt, som tydligt angifver det patent, som dermed afses.

Berörda skrifvelse är af följande hufvudsakliga lydelse:

»Den skarpa konkurrens, som kännetecknar vår tids industriella verksamhet, har småningom framkallat en så ringa hänsyn i valet af medel, att

det omsider befunnits nödvändigt att stäfja åtskilliga af dess öfvergrepp, så väl för den offentliga hederns upprätthållande som för att gifva behörig näpst åt oärligheten och rättvist erkännande åt det gedigna och ärliga arbetet.

Intet civiliseradt land har kunnat förhålla sig fullständigt likgiltigt i denna fråga, hvilken bland annat framkallat stränga förbud mot att å varor begagna sådana märken — ursprungsbeteckningar, varumärken, stämplor m. m. —, hvilka äro egnade att gifva allmänheten origtiga föreställningar om varans ursprung och beskaffenhet. Äfven i vårt land hafva liknande åtgärder befunnits nödvändiga och blifvit vidtagna, bland annat genom »lag om skydd för varumärken» af den 5 juli 1884, »förordning om svenska jern- och ståleffektors stämpling» af den 28 november 1884 samt »förordning angående förbud mot införsel till riket af varor med oriktig ursprungsbeteckning» af den 9 november 1888.

Detta oaktadt står Sverige fortfarande efter flertalet andra kulturländer med hänsyn till omfattningen af sina åtgärder i ofvannämnda syfte.

Svenska Uppfinnareföreningen har särskildt fäst sin uppmärksamhet på ett förhållande, som säkerligen är välbekant för eder, herr riksdagsman, så väl som för hvarje annan erfaren industriidkare, nemligen att i marknaden förekommer en mängd varor, hvilka äro försedda med beteckningar, som falskeligen antyda, att de här åtnjuta patentskydd. Att syftet med dylika beteckningars användning är att ingifva andra fabrikanter samt allmänheten en oriktig uppfattning om tillverkarens rättigheter och varans beskaffenhet, torde vara lika tydligt, som att ett dylikt handlingssätt bör betraktas såsom afsigtlig oredlighet och följaktligen straffvärdt. Också torde Sverige numera tillhöra de få civiliserade stater, eller kanske till och med vara den enda af dem, der ett dylikt tillvägagående icke är belagdt med straff. I andra industriländer är förhållandet ett helt annat, såsom torde framgå af följande nu gällande bestämmelser i utländska patentlagar.

Engelska patentlagen:

Section 105 (1). Any person who represents that any article sold by him is a patented article, when no patent has been granted for the same, shall be liable for every offence on summary conviction to a fine not exceeding five pounds.

(2). A person shall be deemed for the purposes of this enactment, to represent that an article is patented, if he sells the article with the word »patent», »patented» or any word or words expressing or implying that a

patent has been obtained for the article stamped, engraved, or impressed on, or otherwise applied to, the article.

Amerikanska patentlagen:

Section 4901. Every person who, in any manner, marks upon anything made, used, or sold by him, for which he has not obtained a patent, the name or any imitation of the name of any person who has obtained a patent therefore, without the consent of such patentee, or his assigns or legal representatives; or

who, in any manner, marks upon or affixes to any such patented article the word »patent», or »patentee», or the words »Letters patent», or any word of like import, with intent to imitate or counterfeit the mark or device of the patentee, without having the license or consent of such patentee or his assigns or legal representatives; or

who, in any manner, marks upon or affixes to any unpatented article the word »patent» or any word importing that the same is patented for the purpose of deceiving the public, shall be liable, for every such offence, to a penalty of not less than one hundred dollars, with costs; one half of said penalty to the person who shall sue for the same, and the other to the use of the United States, to be recovered by suit in any district court of the United States within whose jurisdiction such offence may have been committed.

Franska patentlagen:

Art. 33. Quiconque, dans des enseignes, annonces, prospectus, affiches, marques ou estampilles, prendra la qualité de breveté sans posséder un brevet délivré conformément aux lois, ou après l'expiration d'un brevet antérieur; ou qui, étant breveté, mentionnera sa qualité de breveté ou son brevet sans y ajouter ces mots, »sans garantie du gouvernement», sera puni d'une amende de cinquante francs à mille francs.

En cas de récidive, l'amende pourra être portée au double.

Tyska patentlagen:

§ 40. Mit Geldstrafe bis zu eintausend Mark wird bestraft:

1) wer Gegenstände oder deren Verpackung mit einer Bezeichnung

versieht, welche geeignet ist, den Irrtum zu erregen, dass die Gegenstände durch ein Patent nach Massgabe dieses Gesetzes geschützt seien.

2) wer in öffentlichen Anzeigen, auf Aushängeschildern, auf Empfehlungskarten oder in ähnlichen Kundgebungen eine Bezeichnung anwendet, welche geeignet ist, den Irrtum zu erregen, dass die darin erwähnten Gegenstände durch ein Patent nach Massgabe dieses Gesetzes geschützt seien.

Att man i alla dessa verdens förnämsta industriländer funnit dylika bestämmelser vara af behovet påkallade och infört desamma torde i och för sig vara ett fullgodt intyg om deras befogenhet. Uppfinnareföreningen torde därför här kunna inskränka sig till att genom exempel visa, huruledes frånvaron af dylika bestämmelser kan bereda industriidkarne obehag. Man tänke sig, att en kemisk-teknisk fabrikant finner, att i handeln förekommer ett cement, en tvålsort, en maskinsmörja eller dylikt, å hvilken är anbragt beteckningen »K. A. Svensson. Patent». Han vänder sig till patentbyrå med förfrågan om hvad som är patenteradt, och får sannolikt till svar, att derom kan ingen upplysning lemnas; patentbeteckningen bevisar icke, att varan är patenterad, och för öfrigt kan den afse hvilket som helst af de i Sverige beviljade patenten inom motsvarande fabrikation. Något patent har icke meddelats åt K. A. Svensson, men Svensson kan hafva köpt patenträtten utan att derom göra anmälan i patentbyrå, som därför ej kan lemna upplysning om, hvilket patent som det i detta fall är fråga om. För fabrikanten återstår då endast att låta analysera varan och jemföra analysresultatet med patentbeskrifningarna till alla gällande svenska patent, hvarvid han kanske till slut finner, att någon patenträtt å varan alls icke förefinnes. All denna förlust af tid och kostnad har han måst underkasta sig på grund af en konkurrents svekliga — men ostraffbara — uppgift, att varan blifvit patenterad.

Det vore lätt att genom ytterligare exempel ådagalägga, huruledes trassel, obehag och kostnader kunna beredas industriidkare genom att dylika falska uppgifter få användas, men det anförda torde vara nog för att visa behovet af att äfven vår lagstiftning, i likhet med utlandets, måtte förbjuda obehörig användning af patentbeteckningen.

Klart är emellertid, att samma svårigheter kunna, på sätt i ofvannämnda exempel antyddes, beredas industriidkarne äfven genom *berättigade* men *ofullständiga* patentbeteckningar. Äfven detta bör naturligtvis förekommas, och Uppfinnareföreningen har tänkt sig detta lämpligen kunna ske genom föreskrift, att patentbeteckning skall vara sådan, att den ger tydlig anvisning om det patent, som berättigar till patentbetecknings användning. Denna anvisning kan ske på flera sätt, t. ex. genom angifvande af patentets datum eller nummer.

Härvid framställer sig sjelfmant tanken på obligatorisk patentbeteckning, och föreningen har därför äfven tagit detta spörsmål i öfvervägande samt dervid funnit, dels att svårigheter i flera fall förefinnas att anbringa patentbeteckning exempelvis å smärre varor (t. ex. synålar) samt å prydnadsföremål (t. ex. finare porslins- och glasvaror), dels ock att föreskrift om obligatorisk patentbeteckning måste medföra påföljd för underlåtenhet att använda dylik beteckning. I betraktande af nämnda svårigheter samt då dylik underlåtenhet lätteligen kan af annan person framkallas genom patentmärkets aflägsnande, t. ex. genom dess bortmejsling från metallgods eller borthyfling å pjeser af trä o. s. v., hvadan det, som egentligen bör vara den patentbesittande industriidkarens rättighet, skulle kunna förvandlas till en hinderlig, kostsam och kanske farlig skyldighet, kan föreningen icke förorda obligatorisk patentbeteckning.

Denna synes ock så mycket mindre vara behöflig, som det med skäl kan väntas, att genom förbud mot obehörig patentbeteckning den behöriga patentbeteckningen skall så stiga i värde, att ingen patentegande industriidkare skall underlåta att, så vidt det är möjligt, förse varan med patentmärke, allra helst dettas anbringande betydligt underlättar åtal för intrång i patenträtt, enär personer, som efterapa en med patentbeteckning försedd vara, svårligen kunna förneka, att de om patentet egt den vetskap, som patentförordningens § 22 förutsätter för patentbrottets straffbarhet.»

De brister uti gällande patentförordning, som Svenska Uppfinnareföreningen sålunda påvisat, äro onekligen för lagstiftaren mycket beaktansvärda, och finner man äfven, att tillförordnade chefen för kongl. patentbyrån, uti sin till civildepartementet den 26 april 1889 afgifna underdåniga berättelse angående kongl. patentbyråns verksamhet åren 1885—1888, uttalat sig i liknande syfte, då han (på sidan 39 i den tryckta berättelsen) sålunda yttrar sig:

»Mot nu gällande patentförordning kan vidare med fullt skäl anmärkas, att det skydd, som patenträtten medför, är allt för ofullständigt. I en år 1887 till herr statsrådet och chefen för kongl. civildepartementet ingifven promemoria har jag påvisat, huru som patentskyddet enligt § 22 i patentförordningen är betydligt mindre omfattande än hvad i andra länders patentlagar är stadgadt samt äfven inskränktare än det skydd, som stadgades i 1856 års patentförordning, äfvensom att denna inskränkning icke kan anses påkallad af något verkligt behof från allmänhetens sida.»

Vidare torde rörande ifrågavarande angelägenhet få framhållas, att i lag om skydd för varumärke af den 5 juli 1884 finnas i § 12 ansvarsstadganden mot liknande obehörigt förfarande, hvars straffbarhet sålunda redan blifvit i lag erkänd.

Vid formulering af nu ifrågasatta nya bestämmelser om straffpåföljd för användandet af obehöriga patentbeteckningar bör naturligtvis noga tillses, att ej patentinnehafvare orättvist drabbas deraf vid det tillfälle, när hans patenntid utlupit, men hans med patentbeteckning då försedda tillverkningar ännu ej hunnit försäljas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och derefter till Riksdagens granskning och godkännande framlägga förslag till ändring af nu gällande patentförordning i syfte:

a) att obehöriga patentbeteckningar så vidt möjligt förhindras;

b) att i de fall, då patentbeteckning anbringas å tillverkningar, denna beteckning må varda sådan, att den tydligt angifver det patent, som dermed afses.

Stockholm den 28 januari 1893.

C. W. Collander.